

ÚLTIMA PEDRADA

A CATALUNYA NO SABEM JUGAR AL RUGBI

L'usap (equip de rugby de Perpinya) a favor del català

I fou que hi hagué guerra i Catalunya la perdé. I fou que una autoritat gala ordenà no permetre que la dona del sud de Catalunya parlés català pensant que l'home amb ganes de follar ja aprendria a demanar-ho en francès. I així fou. I passaren los anys i en temps actuals, els gals ja no deixen parlar català ni als rucs catalans.

Ha mort la llengua catalana? No senyor, seria un acte de consciència. Entre el govern francès i la pervivència dels jocs florals s'hi ha interposat un equip de rugbi (que no és poca cosa). Els jugadors de rugbi fan de mitjana un parell de metres d'alçada un i mig d'amplada i gairebé tres de circumferència. La llengua està salvada malgrat l'hostilitat francesa.

Qui havia de dir que uns esportistes salvessin una llengua oi? És com pensar que un torero salvaria la cultura espanyola o que els jugadors del Barça encapçalarien manifestacions

independentistes. Els esportistes fan esport i no s'han de comprometre en altres temes. Si es volen queixar d'alguna cosa que parlin dels àrbitres i ja els caurà la sanció corresponent.

Fa patxoca veure un estadi reivindicant la seva identitat. Jugadors, seguidors, tots units fent força. Anima la conducta entre divertida i desafiant d'unes autoritats locals insistint en la seva llengua, provocant de forma elegant amb la implantació de l'anglès als seus plens. Engresca descobrir la intel·ligència emergint d'un enfrontament.

El que fan uns Pirineus. Mira que estem a tocar però una frontera és una frontera. Entre bandera i bandera pot canviar tot. Tan al repressor com al reprimit perquè cal reconèixer que la censura francesa és més educada que l'espanyola i la resistència també. A la França, les pedrades semblen aquelles baralles de tomàquets o de caramels que es fan en les rues hispanes quan no es llencen per treure l'ull de l'altre.

